

At' zešílí láskou

Tohle měl být původně dlouhý příběh o tom, jak nesnáším ženy, co si stěžují na muže, jak nesouhlasím, když nařikají, že ten jejich nevytírá podlahu, že chodí jen do hospody, že není schopen zorganizovat dovolenou a že nepostaví ani dům, ani nezasadí strom a ani nezplodí syna. Já totiž po mužích nic nechci. At' jsou chudí, at' pijí pivo, at' se dívají na fotbal a diskutují o nekonkrétních principech. Já chci po mužích jen jedno. Aby mne milovali. Moc. Hrozně. Šíleně. Aby tou láskou zešíleli!

Chtěla jsem proto napsat o Ivanovi. Láskou ke mně zešílel, když mi bylo dvacet, přinesl mi tehdy dvacet žlutých růží, a když jsem se líbala s jiným, tak je rozdupal do sněhu před naším domem.

Chtěla jsem napsat o Honzovi, který zešílel, když mi bylo dvacet pět a když jsem v jeho bytě slavila svoje narozeniny. Honza tehdy všem hostům říkal, že mohou dělat úplně všechno, jen at' dají pozor na jeho starožitná

kachlová kamna. Když jsem se s jeho nejlepším kamarádem zamkla v koupelně, tak vzal krumpáč a bušil do těch svých starožitných kachlových kamen tak dlouho, až z nich zbyl jenom prach.

Taky zešílel můj manžel. Vzal si mě po tříměsíční známosti a dvacet let (s očima zatemnělými šílenstvím) přežil všechny mé plány, nálady, záchvěvy, fantazie, úlety i lži...

Mám sklony k předimenzovanosti. Všeho je mi pořád málo. Ten pocit mám určitě díky svým komplexům, nevěřím si natolik, aby mi stačil jeden talíř, jedna sklenka, jeden dům, jeden milion a jeden muž... Myslím, že za to může Aleš. Má první láska. Vždycky totiž, když jsem s ním měla schůzku, tak jsem trnula, jestli vůbec bude. Aleš schůzky nikdy neodvolával. Ony samy silou vlastní zlé vůle rušily svá data a tak nějak „**padaly**“...

Díky své předimenzovanosti jsem v jedné zvláštní etapě svého života měla tři muže. Měla jsem Vlastíka. Byl malý, sporý, přímočarý a chytrý. Měli jsme spolu společné projekty, stejný smysl pro humor a matně jsme plánovali společnou budoucnost. Měla jsem manžela. S tím jsem měla minulost, dům a dvě děti. Taky jsem měla Miloše. Miloš měl ženu, dům a dvě děti. Milošovi jsem říkala, že nemiluji Vlastíka. Svému muži jsem říka-

la, že miluji jenom jeho, a Vlastíkovi jsem slíbvala, že se definitivně rozvedu se svým mužem. Pak jsem Vlastíkovi řekla, že jedu se svým mužem vyřídit formality s majetkem, svému muži jsem řekla, že likviduji společnou kancelář s Vlastíkem, a odjela jsem do hotelu za Milošem. Má schůzka s Milošem ovšem „padla“.

Byla jsem sama v odcizeném hotelovém pokoji. Zhrzená tím, jak málo je pro mne Miloš ochoten riskovat, jsem odjela za Vlastíkem. Seděl na pohovce a centimetr od něj seděla moje nejlepší přítelkyně. Poslouchali chorální skladby. Jela jsem domů. Měli jsme zamčeno na oba zámky a v obou zámcích byl zevnitř klíč. Zvonila jsem, bouchala, kopala. Bohužel jsem neměla – jako tehdy Honza – krumpáč.

Chtěla jsem ve svém dlouhém příběhu napsat, jak muž, než láskou zešílí, musí projít několika fázemi, jak se brání, jak odolává, jak vadne, jak se poddává... Chtěla jsem napsat, že neexistuje síla, která by odolala ženské touze. Bohužel už ale musím končit. Za chvíli mi totiž začíná má odpolední terapie. Mám ji s psychiatrem Marešem. Je moc hezký a já po něm nic nechci. Jen aby mne miloval. Moc. Hrozně. Aby tou láskou zešílel.

Jo! Dnes odpoledne mne ještě čekají návštěvy. Ve tři přijde manžel, ve čtyři Vlastík a v pět se zastaví Miloš. V šest přijde doktor Šavrda a jako každý den mi dá na uklidnění tři veliké černé pilulky.